

Arrest

nr. 83 656 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x/ II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en van de beslissing van 13 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 23 maart 2011 een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) nam op 27 februari 2012 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers dienden op 23 maart 2012 een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in tegen de respectievelijke beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Verzoekers kregen op 13 maart 2012 en 15 maart 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“Op 27 februari 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op: *“daar indien verzoekers een beroep hebben ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen binnen de termijn van 30 dagen, zij in het bezit gesteld zullen worden van een bijlage 35, waardoor zij niet van het grondgebied verwijderd kunnen worden. Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing”.*

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Als algemene regel geldt dat het aan de verzoekende partij toekomt het bestaan van een belang aan te tonen en eventuele twijfel daaromtrent weg te nemen (RvS nr. 35400, 5 juli 1990; RvS nr. 36558, 5 maart 1991; RvS nr. 37685, 24 september 1991; RvS nr. 41599, 18 januari 1993; RvS nr. 55429, 27 september 1995). Dit belang dient te bestaan tot op het moment van de uitspraak (RvS nr. 25907, 26 november 1985).

Verzoekers stellen dat zij door de bestreden beslissing worden benadeeld en dus een persoonlijk belang hebben.

Verzoekers getuigen van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissingen hen een direct en persoonlijk voordeel verschaft. De bestreden beslissingen betreffen een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Deze beslissingen benadelen verzoekers en de eventuele vernietiging ervan verschaft hen een direct en persoonlijk voordeel.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 7, 39/70 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van artikel 75 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Doordat, De beslissingen beiden als volgt werden gemotiveerd: (...). Terwijl, De verzoekende partijen op 23 maart 2012 beiden beroep hebben aangetekend binnen de door de wet voorziene termijn tegen de beslissingen die in hun asioldossiers werden genomen door de Commissaris-generaal: Dat bijgevolg bij toepassing van art. 39/70 van de Vreemdelingenwet, geen enkele maatregel van verwijdering kon worden genomen tegenover de verzoekende partijen, inclusief de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten; Dat de in het middel aangeduide wetsbepalingen werden geschonden.”

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat op 27 februari 2012 door de Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden omdat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 en 15 van het EVRM heeft miskend.

Tot slot voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° en van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. In essentie stellen zij dat *"bij toepassing van art. 39/70 van de Vreemdelingenwet, geen enkele maatregel van verwijdering kon worden genomen tegenover de verzoekende partijen, inclusief de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten"*.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

Verzoekers gaan uit van een verkeerde lezing van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er tegen hen een maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen zal worden uitgevoerd. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet houdt geen verbod in om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven doch enkel om dat bevel niet gedwongen uit te voeren.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC